

A szamár meg az oroszlán

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl volt, de még az üveghegyeken is túl, ahol a kis kurta farkú malac túr – volt egyszer egy szamár. Ez a szamár elindult, hogy lásson országot-világot. Amint megy, mendegél, találkozik egy oroszlánnal. Megnézi az oroszlán erősen a szamarat, mert még ilyen nagy fülű állatot nem látott világon való életében, s kérdi tőle:

– Hát te ki vagy s mi vagy, te füles?

Azt mondja a szamár:

– Iá! Iá! Én a bárányok királya vagyok.

– No bizony, ha a bárányok királya vagy, hadd lássuk, melyik erősebb! Itt van egy fa, ni! Húzd le annak a tetejét a földre.

– Húzd le előbb te – mondotta a szamár –, aztán én is lehúzó.

Az oroszlán nagyot ugrott, derékon kapta a fát, s lehajlította a földre.

– Hisz ennél én többet tudok – mondta a szamár, s mikor éppen az oroszlán el akarta eresztetni a fa tetejét, megfogta, belekapaszzkodott, de abban a pillanatban fel is lódította a fa, s úgy eldobta a szamarat, hogy a fától egy puska lövésnyire esett le.

Éppen egy bokor tövébe esett a szamár; ott guggolt egy nyulacska, azt estében agyonütötte. Felkapta a nyulat a szamár, vitte az oroszlánhoz, s mutatta nagy diadallal.

– Látod-e? Ilyen erős vagyok én!

Az oroszlán egy kicsit elszégyellte magát, de mégis azt mondta:

– No, próbáljunk még egyet!

– Én nem bánom – mondta a szamár –, de azt előre megmondom neked, hogy ha a fél fületem hátracsapom, akkor még csak fél haragban vagyok, de mikor a másik fületem is hátracsapom, akkor szaladj, amerre látsz, mert különben vége az életednek.

"Hej – gondolta az oroszlán –, ennek fele sem tréfa!" Azzal uccu, nekirugaszkodott az erdőnek, szaladt, ahogy tudott.

Amint szalad, jön szembe vele egy farkas.

– Hát te hová szaladsz, oroszlán?

– Jaj, ne is kérdezd! Találkoztam a bárányok királyával, s azt mondta nekem, ha a fél fületem hátracsapja, akkor csak fél haragban van, de ha a másikat is hátracsapja, vége az életemnek.

– De már én szeretném látni azt az állatot – mondotta a farkas. – Gyerünk vissza, ketten csak elbírnak vele.

– Nem megyek én – mondta az oroszlán.

– Ne félj, csak gyere. Csinálok egy nyírfagúzt, abba beletesszük a nyakunkat, együtt élünk, együtt halunk, ne félj!

No, ebbe bele is nyugszik az oroszlán. A farkas hamarosan nyírfagúzt csinál, beledugják a nyakukat, mennek, mendegélnek, s egyszer csak meglátják a szamarat. A szamár is meglátja őket, s hátracsapja az egyik fülét.

– Látod-e – mondja az oroszlán –, az egyik fülét már hátracsapta, forduljunk vissza, amíg csak fél haragban van.

– Gyere csak, gyere – biztatta a farkas –, ne félj tőle!

Egyet-kettőt lép az oroszlán nagy nehezen, de mikor a szamár a másik fülét is hátracsapta, hirtelen megfordult, akart, nem akart a farkas, vitte őt is magával, szaladt esze nélkül.

Egyszer csak a farkas földhöz vágja magát. Úgy megszorította a gúzs a nyakát, hogy felfordult.

Megáll az oroszlán, nézi a farkast, hogy mi történt vele. A farkasnak ki volt tátva a szája, s az oroszlán azt hitte, hogy rávigyorog, nevet az ő gyávaságán.

Mondta az oroszlán:

– Hiszen neked nevetség, de nekem ijedség!

Azzal otthagya a farkast, hátra sem mert nézni, világgá szaladt.

Ha az oroszlán el nem szaladt volna, az én mesém is tovább tartott volna.